

Cedr

Drzewa te rosną prosto, są silne, mają miły zapach, a ich drewno jest bardzo trwałe i nie atakują go żadne szkodniki. Z niego budowano świątynie i pałace, a czasem nawet statki, wyrabiano meble i posągi bóstw. Z szyszek uzyskiwano olejek cedrowy, który wykorzystywano w celach konserwatorskich – zabezpieczał przed pleśnią, robactwem i molami. Stosowano go także jako środek przeciw bólom zębów. Pałące się drewno cedrowe wydziela miły zapach, dlatego używano go przy składaniu ofiar i w obrzędach pogrzebowych – podobnie jak cyprysy. Jednakże tylko cedry ze Wschodu mają mocny i trwały zapach. Najsłynniejsze w starożytności lasy cedrowe znajdowały się w górach Libanu. W Piśmie Świętym o cedrze wspomina się ponad siedemdziesiąt razy. Jest symbolem wyniosłości, wzniosłości i nieprzemijalności, ale także źle pojmowanej „wielkości” ludzkiej. Ze względu na używanie drewna cedrowego w obrzędach oczyszczenia ludzi i przedmiotów, otrzymało ono charakter uświęcający. Owo oczyszczenie ludzi miało zapowiadać zmazanie grzechu pierworodnego w przyszłości przez Chrystusa, a drewno cedrowe oznaczało Jego ciało. Niezniszczalność drewna cedrowego miała, przynajmniej symbolicznie, przeciwdziałać rozkładowi ciała spowodowanego śmiercią, a w przypadku trędowatych – zatrzymać postępowanie choroby. W Pieśni nad Pieśniami cedr jest symbolem najświętszego człowieczeństwa Chrystusa oraz niezniszczalności Kościoła.